

เทศน์อุบรรมพระและฆราวาส ณ วัดป่าคลองกุ้ง จันทบุรี

เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๑

สร้างหลักฐานให้จิต

วันนี้เป็นวันอุตมมามงคแก่พี่น้องชาวไทยเรา เฉพาะอย่างยิ่งพี่น้องชาวจันทบุรี มี ท่านผู้ว่าราชการจังหวัด ท่านรองผู้ว่าราชการจังหวัด ปลัดจังหวัด นายอำเภอ มาพร้อมหน้ากัน ถ้าขาดก็ขาดกำนันคนเดียว เทศน์จบลงแล้วนี้ให้ไปตามหากำนันมาเพิ่มอีก ไม่งั้นจะไม่สมบูรณ์ในพี่น้องชาวไทยเรา เตือนไว้ มีขาดกำนันคนเดียวเท่านั้น นอกนั้นสมบูรณ์แบบหมดเลย พระก็มา ทั้งสองข้างนี้เต็มไปหมด

วันนี้เป็นเกียรติของพี่น้องชาวไทยทั้งหลายเรา ซึ่งหลวงตาบัวที่มาในวันนี้ มาในนามแห่งชาติไทยของเรา มาเยี่ยมพี่น้องทั้งหลายในนามแห่งชาติไทยของเรา ซึ่งกำลังอยู่ในวิกฤตการณ์เวลานี้ ที่จะต้องช่วยเหลือกันเต็มกำลังความสามารถของทุก ๆ ท่าน เพราะชาติไทยของเราตั้งอยู่ได้ด้วยคนไทยด้วยกันทั้งนั้น หากว่าล่มจมก็ต้องล่มจมหมดทั้งชาติไทยของเรา

คำว่าชาติไทยล่มจมนี้ เมื่อพี่น้องชาวไทยทั้งหลายยังมีชีวิตอยู่ ต่างคนต่างจะสะดุ้งในหัวใจ กระเทือนถึงหัวอกทันที เพราะไม่อยากจะยินคำว่าชาติไทยล่มจม เพราะความเหลวแหลกแหวกแนวแห่งความสภปรกกลมที่บ่อนทำลายในชาติไทยของเรา ถึงกับชาติจะล่มจมอย่างนี้ เราเป็นคนไทยทุกคน รักษาชาติด้วยกัน จึงต้องมีความสะอาดใจอย่างแรงกล้า จากนั้นก็จะพยายามวิ่งเต้นชวนช่วยหามาบำรุงรักษา เต็มกำลังความสามารถของท่านที่จะเป็นไปได้โดยไม่อนใจ

หลวงตาเองก็ขอเรียนให้พี่น้องทั้งหลายทราบตามความสัตย์ความจริง ตั้งแต่วันบวชมาก็ไม่เคยได้สนใจกับทางโลกทางสงสาร ดังที่ปฏิบัติอยู่เวลานี้เลย บวชเข้ามาในพระพุทธศาสนา เสาะแสวงหาแต่อรรถแต่ธรรมเป็นลำดับลำดับา จนกระทั่งเต็มความสามารถทุกด้านทุกทางแล้ว จึงได้ออกมาช่วยโลกตามอัธยาศัยของตน ดังที่เคยเทศน์แล้วในเทปไม่ทราบว่ามีวัน นั่นคือความรู้สึกตามอัธยาศัยของตนที่เสาะแสวงหาธรรมคือช่วยตัวเอง

เหตุที่จะช่วยตัวเองนั้น ทางศาสนามีศัพท์ท่านว่าภัยของศาสนา ภัยของธรรมนี้คือกิเลส ตัวโลภ ตัวโกรธ ตัวหลง ราคะตัณหา เหล่านี้เรียกว่ามหายาของจิตใจเรา เราผู้ปฏิบัติเพื่อจะกำจัดมหายาหนี้ออกจากใจ จึงต้องแสวงหาครูหาอาจารย์ หาอรรถหาธรรม เครื่องกำจัดสิ่งเหล่านี้ออกจากใจ แล้วเสาะแสวงหาอรรถธรรมตั้งแต่บัดนั้นจนกระทั่งมาถึงปัจจุบันนี้ การบำเพ็ญธรรมทุกด้านทุกทางได้ทำเต็มความสามารถ หัวใจขาดดิน

ลงไปก็ยอม แต่ความที่จะให้กิเลสหลุดลอยออกจากจิตใจนี้ไม่มีการลดละ เอากันจนกระทั่งถึงชัยชนะเต็มหัวใจ ไม่มีอะไรบกพร่องแล้วจากการเสาะแสวงหาธรรม

ตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งถึงปี ๒๔๙๓ ปีนั้นเป็นปีตัดสินใจระหว่างกิเลสกับจิตใจ หรือกิเลสกับธรรมได้ขาดสะบั้นลงจากใจบวชโดยธรรมเจดีย์ จังหวัดสกลนคร เวลาต่อกรกันอยู่นั้น ตั้งแต่ออกจากการศึกษา ๒๔๘๔ จนกระทั่งถึง ๒๔๙๓ รวมแล้วเป็นเวลา ๙ ปี ถ้าเป็นนักมวยก็ไม่มีการให้น้ำ ไม่มีกรรมการมาแยก ใครตีให้อยู่บนเวที กิเลสตีให้กิเลสอยู่บนเวทีคือหัวใจดวงนี้ ถ้าธรรมตีธรรมเก่งธรรมสามารถก็ให้พาดกิเลสให้ขาดสะบั้นลงจากเวที คือจิตใจนี้ ครองความบริสุทธิ์วิมุตติหลุดพ้นขึ้นมาที่ใจดวงนี้

ธรรมที่กล่าวนี้ได้สำเร็จจุลวงลงไปแล้วด้วยดี โดยไม่ต้องทูลถามพระพุทธเจ้า ธรรมแท้เป็นอย่างไรไม่ทูลถาม พระพุทธเจ้าเป็นอย่างไรไม่ทูลถาม นิพพานสด ๆ ของผู้สิ้นกิเลสเป็นอย่างไรไม่ทูลถาม เพราะเป็นธรรมชาติอันเดียวกัน รู้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน ละได้อย่างเดียวกัน มีอันเดียวกันนั้น จึงไม่ทูลถามใคร ตัดสินกันลงด้วย สนฺทิกฺขุญฺญโก สุตยออด คือรู้เองเห็นเองประจักษ์กับตัวเองนั้นแล เป็นอันว่าสิ้นสุด พระพุทธเจ้าก็ทรง สนฺทิกฺขุญฺญโก พระอรหันต์ทั้งหลายทรง สนฺทิกฺขุญฺญโก ประกาศบ้างขึ้นภายในจิตใจด้วยกันแล้วไม่ต้องถามกัน

นี่การบำเพ็ญธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ที่ประกาศกังวานมาได้ ๒,๕๐๐ ปีนี้ เวลานี้ธรรมที่กล่าวเหล่านี้ยังคงเส้นคงวาหนาแน่น เป็นมัจฉิมา คือท่ามกลางแห่งความตรัสรู้อยู่ตลอดมา ถ้าชาวพุทธของเราตั้งใจประพฤติปฏิบัติตามแนวทางของพระพุทธเจ้าที่ทรงสั่งสอนแล้วนั้น มรรคจิต แปลว่า ทางเดินของจิต หรือว่า ทางของจิต จะเป็นวิถีทางเดินไปตามธรรมที่ทรงสั่งสอนไว้แล้วนั้นไม่ปลิกแวง จนถึงจุดหมายปลายทาง ดังครั้งพุทธกาลท่านแสดงว่าผู้ปฏิบัติธรรมตามสถานที่เหมาะสม เช่นป่า เช่นเขา ตามถ้ำ ใต้มหา ป่าช้า ป่ารกชัฏ

ตั้งที่อุปชฌาย์ท่านสอนให้ทุก ๆ องค์ไม่เว้นแม้แต่องค์เดียว ว่า รุกขมูลเสนาสน์ นิสุสสาย ปัพพชฺชา ตตฺถ เต ยาวชีวํ อุตฺสาโห กรณียโธ บรรพชาอุปสมบทแล้วให้ท่านทั้งหลายไปอยู่ตามรุกขมูลร่มไม้ ในป่า ในเขา ตามถ้ำ ใต้มหา ป่าช้า ป่ารกชัฏ แล้วกำจัดกิเลสอยู่ในสถานทีนั้น ด้วยสติปัญญาของตน แล้วจึงทำความอุตสาห์พยายามบำเพ็ญอยู่ในสถานทีนั้นตลอดชีวิตเกิด นี่เป็นพระโอวาทที่ประทานให้พระซึ่งบวชสิ้นสุดลงใหม่ ๆ ประทานโอวาทข้อนี้ไว้ทุกองค์ไม่มีเว้นแต่องค์เดียวที่จะไม่รับโอวาท ที่ทรงสั่งสอนให้เข้าไปอยู่สถานที่บำเพ็ญอย่างเหมาะสมเช่นนั้น

เมื่อดำเนินตามนั้นแล้ว ผลที่ปรากฏขึ้นมาก็ว่า องค์นั้นสำเร็จพระโสดา องค์นี้สำเร็จพระสกิทาคา องค์นี้สำเร็จเป็นพระอนาคา องค์นี้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ตัดกิเลส ให้ขาดสะบั้นลงจากจิตใจ เพราะสถานที่เช่นนั้นและอาวุธอันสำคัญคือสติปัญญา มีอาการ ๓๒ เกสา โลมา เป็นต้น เป็นเครื่องพินิจพิจารณา เป็นเครื่องมือทำงาน เป็นเป้าหมายแห่งการกำจัดปิดเป่าสิ่งสกปรกโสภณทั้งหลายเหล่านี้ ที่กิเลสเห็นว่าดี ว่าชอบ ว่าสวยว่างาม กลายเป็นภูเขากูเราขึ้นมา เป็นก้อนรักก้อนชัง ก้อนกองทุกข์ขึ้นมาจากสถานที่นี้ คือ เกสา โลมา นขา ทนต์ตา ตโจ นี่เป็นภูเขาอย่างใหญ่หลวงมาก ไม่มีใครที่จะกล้าสามารถผ่านพ้นภูเขากูเราไปได้

ภูเขาทั้งหลายนั้นเขาทำลายด้วยเครื่องทำลาย เช่น รถแทรกเตอร์ เป็นต้น ขาดกระจายลงไปเป็นถนนหนทาง แต่ภูเขากูเราอันนี้ไม่มีใครสามารถที่จะทำลายมันได้อย่างง่ายดาย พระพุทธเจ้าจึงสอนลงในจุดนี้ ให้ทำลายจุดนี้ลงไป ภูเขากูเราจะแตกกระจายกระจายลงไป ด้วยอำนาจแห่งสติปัญญาเป็นสำคัญ

เบื้องต้นท่านสอนให้อบรมจิตใจในทางความสงบ เพราะจิตมีงานยุ่งเหยิงตลอดเวลาตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับ ไม่มีการพักผ่อนเครื่องบ้างเลย คือความคิดความปรุงของจิต ท่านให้ระงับลงด้วยสมถธรรม มีอานาปานสติ เป็นต้น หรือพุทโธ ธัมโม สังฆโม กรรมฐานบทใดก็ตาม ให้เป็นเครื่องระงับความคิดปรุงเหล่านี้ ด้วยความคิดปรุงคือพุทโธ ธัมโม สังฆโม อันเป็นทางของมรรค เข้าระงับวิถีทางเดินของสมุทัย คือสังขารที่เป็นสมุทัย คิดปรุงเรื่องนั้นเรื่องนี้ ให้สิ่งเหล่านี้สงบตัวลงไป ใจจะมีความสงบปรากฏขึ้นมา นี่เป็นแนวทางที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนเพื่อมรรคเพื่อผล ตั้งแต่นั้นเรื่อยมาจนกระทั่งบัดนี้ ไม่มีจิตมีใจ ไม่มีครี ไม่มีลำสมัย

เมื่ออบรมจิตใจให้มีความสงบลงไป การงานของจิตที่วุ่นวุ่นวายส่ายส่าย ให้ได้รับความกระทบกระเทือนจากความปรุงเรื่องนั้นเรื่องนั้นตลอดเวลา นั้น จะสงบตัวลงไป พอความคิดปรุงเครื่องก่อกวนเหล่านี้สงบลงไป ใจย่อมมีความสงบสบาย ความสงบของใจนี้แลเป็นผลเกิดขึ้นมาจากการบำเพ็ญพุทธศาสนา ท่านเรียกว่าสมาธิ คือความสงบใจ ขอให้พี่น้องทั้งหลายนำธรรมอุบายเหล่านี้ไปแก้ตนของตนในจิตใจของเรานั้นแล กลางวันกลางคืนไม่มี อิริยาบถไม่มี ความคิดปรุงแต่งทางด้านจิตใจซึ่งเป็นไฟเผาตัวนั้นเผาตลอดเวลา ท่านเรียกว่าสมุทัย คือกิเลสทำงาน

มรรคจึงต้องเข้าไปประงับดับกันด้วยเบื้องต้น เป็นคำบริกรรม พุทโธ หรือธัมโม หรือสังฆโม หรืออานาปานสติ ให้มีสติกำกับอยู่ที่ใจ รู้อยู่ที่ใจ ใจจะค่อยสงบตัวลงไป ปล่อยางงานของความยุ่งเหยิงวุ่นวายอันเป็นพื้นเป็นไฟนั้น สงบตัวเข้ามาตามงานของมรรคคือคำบริกรรม พอจิตสงบขึ้นมาแล้ว ความเยือกเย็นภายในใจ ความสบายภายใน

ใจ ความแปลกประหลาดอัศจรรย์ภายในใจ จะไม่ต้องถามใคร รู้ตัวเอง ประจักษ์อยู่กับตัวเอง นี่ท่านเรียกว่าจิตสงบ จิตเป็นสมาธิ เป็นผลแห่งการภาวนาตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้า

เมื่อจิตมีความสงบพร้อมเย็นสิ่งก่อกวนทั้งหลายระดับดับลงไป ธรรมคือการบริการรวมการภาวนาความพากความเพียรของเราก็เร่งตัวขึ้นไปเรื่อย ๆ ความสงบก็มีความละเอียดเป็นลำดับลำดับขึ้นไป จนกระทั่งถึงความสงบเป็นสมาธิเต็มภูมิ เรียกว่าน้ำเต็มแก้วในขั้นสมาธิ เป็นความสงบแนว อัศจรรย์อยู่ในนั้น นั่งภาวนาหรือยืนก็ตาม เดินก็ตาม จะมีความสงบเป็นพื้นฐาน เป็นความอัศจรรย์อยู่ในใจ นิ่งอยู่ เดินอยู่ นอนอยู่ ในป่าในเขาในที่ไหน ๆ เป็นความสะดวงสบาย เป็นความเยือกเย็นอยู่ในใจจิตใจนี้ท่านเรียกว่าสมาธิ ขอให้ท่านนักปฏิบัติทั้งหลาย เฉพาะอย่างยิ่งพระธุดงค์กรรมฐานที่กำลังดำเนินทางสายนี้อยู่ ให้นำไปเป็นคติเครื่องเตือนใจและดำเนินตามนี้

เมื่อจิตมีสมาธิตั้งแต่ขั้นเริ่มต้นของสมาธิ ที่เรียกว่าความสงบอันหยาบ ก้าวเข้าสู่ความสงบปานกลาง เข้าสู่ความสงบเต็มภูมิของสมาธิแล้วเหมือนน้ำเต็มแก้ว จะให้ขยับขยายยิ่งกว่านั้นไม่มี ความสงบของสมาธิเต็มภูมิแล้วเป็นความสงบที่ละเอียดอ่อนที่สุด จึงทำให้ผู้ปฏิบัติติดในสมาธิไม่อยากถอนตัวออกมาพิจารณาคลี่คลายทางด้านปัญญาเลย เพราะสมาธิก็มีรสชาติพอที่จะให้ติดได้ทั้งวัน นั่งสมาธิอยู่ทั้งวันนั่งได้สบาย อยู่ไหนอยู่ได้สบาย ชมแต่ความสงบอันละเอียดอ่อนสุดขีดของสมาธิ อยู่ในใจจิตใจของตัวเอง อิ่มเอิบตลอดเวลา นี่เราครองความสุขจากธรรมเห็นประจักษ์อยู่กับท่านผู้ปฏิบัติไม่ว่าสมัยใดกาลใด เมื่อกิเลสสงบลงไปแล้วสบายด้วยกันทั้งนั้น

เมื่อเป็นอย่างนี้แล้ว นี่เรียกว่าสมาธิเต็มภูมิ แต่จะไม่อธิบายมากเรื่องสมาธินี้ก็พิสดารมากเหมือนกัน ทำให้รู้ที่รู้อย่างที่ว่าเปรต ผี เทวบุตรเทวดา อินทร์ พรหม นั้นเป็นธรรมดาของคนตาดีมองสิ่งต่าง ๆ เห็นชัดเจนย่อมไม่ต้องถามกัน ผู้ที่มีนิสัยปัจจัยเกี่ยวข้องกับทางสมาธิอันเป็นสายทางเดินตามภูมิวิสาขนาของตน ที่จะรู้จะเห็นพวกเปรต พวกผี ตลอดถึงสัตว์นรก เทวบุตรเทวดา อินทร์ พรหม จะสามารถรู้ได้ด้วยญาณ รู้ได้ด้วยจิตที่เป็นสมาธิเป็นลำดับลำดับนี้ตลอดทั่วถึงไป โดยไม่ต้องไปถามใคร

เช่นเดียวกับคนตาดีมองเห็นอะไรแล้ว ๆ หมดปัญหาไปทันที ๆ สิ่งนั้นคือนั้น สิ่งนี้คือนี้ นั้นสีขาว นี้สีแดง นี้สีดำ นั้นรูปนั้นเป็นลักษณะนั้น รูปนี้เป็นลักษณะนี้ ต่างคนต่างเห็น ต่างคนต่างประจักษ์ตัวเองไม่ต้องถามใคร นี่ท่านผู้รู้ด้วยจักขุญาณภายในจิตใจก็เช่นเดียวกับเราดูสิ่งต่าง ๆ ด้วยตาเนื้อของเรา แต่ผู้ที่ตาบอดนั้นจะเป็นสีอะไร ท้องฟ้ามหาสมุทรมาตีหน้าผากมันมันก็ไม่เห็น มันก็ปฏิเสธว่าสิ่งนั้นไม่มี สิ่งนี้ไม่มี คนตาบอดย่อมมักอวดดีเสมอ ใจบอดก็เหมือนกัน พระพุทธเจ้าว่าบุญมี บาปมี นรกมี

สววรรค์มี ไม่ยอมเชื่อเพราะมันไม่เห็น ท่านผู้เห็นท่านผู้นำมาสอนคือผู้ที่ตาดี ไม่ใช่คนตาบอด

พระพุทธเจ้าเป็นโลกวิทู รู้แจ้งเห็นจริงทุกสิ่งทุกอย่าง นำมาสั่งสอนสัตว์โลก ประจักษ์พระทัย นี้เรียกว่าผู้ตาดี เห็นอะไรไม่สงสัย ทุกสิ่งทุกอย่างไม่สงสัย แต่คนตาบอดใจบอด อย่างน้อยสงสัย มากกว่านั้นไม่ยอมเชื่อเลย นี้เรียกว่าทิจู อันนี้คือทิจูของคนตาบอด ของคนใจมืด ไม่สามารถจะรู้เห็นได้

วันนี้อธิบายถึงเรื่องสมาธิพอเป็นแนวทางตามนิสสัยวาสนาของผู้จะรู้เห็นสิ่งต่าง ๆ จะเริ่มต้นไปตั้งแต่สมาธิ เรื่องเทวบุตรเทวดาไม่ผิดอะไรกับคนกับสัตว์สิ่งที่เต็มทั่วโลก ดินแดนนี้ ใครเห็นสัตว์ตัวใดสงสัยได้ยังไง เห็นหมารู้ว่าหมา เห็นไก่รู้ว่าไก่ เห็นคนรู้ว่าคน เห็นหญิงรู้ว่าหญิง เห็นชายรู้ว่าชาย เห็นเปรตเห็นผีก็รู้ว่าเปรตว่าผีด้วยจักขุญาณ เห็นเทวบุตรเทวดาก็รู้ว่าเทวบุตรเทวดา เหมือนกันกับคนตาดีที่เห็นหญิงเห็นชายทั้งหลายเป็นต้น เห็นแบบเดียวกัน รู้แบบเดียวกัน ยิ่งรู้ภายในจิตนี้ยิ่งแม่นยำยิ่งกว่าการรู้ภายนอก

การเห็นภายนอกถ้าเห็นอยู่ไกล ๆ ก็กลายเป็นตาฝ้าตาฟางมองไม่ชัด ฟังไกล ๆ เสียงก็ไม่ชัด ต้องมาใกล้ ๆ ชิดติดกับตัวนี้จึงจะชัด แต่จักขุญาณนี้มองไม่ว่าใกล้ว่าไกล ไม่มีสถานที่นั้นที่นี้ว่าใกล้ว่าไกล ที่จักขุญาณแห่งท่านผู้รู้ทั้งหลายจะมองเห็นไม่ได้นั้นไม่มี ไม่มีคำว่าใกล้ว่าไกล ประจักษ์กับหัวใจ เช่นท่านกล่าวว่ารอกอย่างนี้ก็เหมือนกัน สวรรค์อย่างนี้เหมือนกัน ประจักษ์อยู่ที่หัวใจ ไม่ต้องไปคาดคะเนว่านรกยืดยาวเท่านั้น กิโเท่านี้กิโล ดังเราไปจากจังหวัดนี้ไปสู่อีกจังหวัดนั้น เป็นประมาณเท่านั้นกิโลเท่านั้นกิโล ไปนรกไปสวรรค์ไม่มีกิโล ประจักษ์อยู่ที่หัวใจ แจ่มแจ้งอยู่ที่หัวใจ ไม่สงสัย นี้พระพุทธเจ้านำมาสอนโลกสอนอย่างนี้

แต่คนตาบอดลบล้างปิดกันหมดไม่ยอมรับ รับผิดชอบตั้งแต่สิ่งที่จะเป็นพื้นเป็นไฟเผาไหม้ตัวเองเท่านั้น นี้เรียกว่าใจบอด นี้เราพูดถึงเรื่องชั้นภูมิสมาธิให้พี่น้องทั้งหลายว่า ประจักษ์พยานในศาสนาพุทธของเราที่มีเป็นอกาลิโก ทนสมัยตลอดเวลา ขอให้เรามาปฏิบัติเถิด ธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้ในวงศาสนานี้ว่า เป็นตลาดแห่งมรรคผลนิพพานนั้น จะมาประจักษ์กับใจของเรา สมาธิสมบัติเป็นสินค้าอันหนึ่งเราก็เห็น ประจักษ์ในหัวใจของเรา เราเป็นเจ้าของในหัวใจของเรา ปัญญาสมบัติ วิมุตติสมบัติ จนกระทั่งนิพพานสมบัติ ก็มาประจักษ์ที่หัวใจของเรา เราเป็นเจ้าของแห่งธรรมเหล่านั้นอยู่ในหัวใจของเรา เป็นอย่างนี้ตลอดมาจนกระทั่งปัจจุบัน

ผู้ปฏิบัติตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้า จะต้องรู้อย่างนี้ เห็นอย่างนี้ เป็นแบบเดียวกันหมด เช่นเดียวกับเราชวนขวยวิ่งเต็นตามกิเลส วิ่งเต็นตามกิเลสจะเป็นกิเลส

ตลอดไป ไม่มีคำว่าครีว่าล้ำสมัย กิเลสตัวใดเกิดขึ้นที่ใจ คุ้ยเขี่ยขุดค้นหาได้ที่ใจ ความโลภเกิดขึ้นที่ใจ ขวนขวายได้ที่ใจ ตีตดินได้ที่ใจ เป็นทุกข์ได้ที่ใจ ความโกรธก็เหมือนกัน เผาตัวเราแล้วก็ไปเผาคนอื่นให้เป็นพื้นเป็นไฟเผาไหม้ไปหมดก็เกิดขึ้นที่ใจ รากะตัณหาก็เกิดขึ้นที่ใจ เกิดขึ้นที่ใจ เวลาดับก็ดับกันที่ใจ ธรรมะท่านก็ดับสิ่งเหล่านี้ดับประจักษ์ใจนี้แล

นี่พูดถึงขั้นสมาธิ วิเวกของสมาธิที่ผู้ปฏิบัติไม่ว่าครั้งพุทธกาล ไม่ว่าสมัยนี้ เป็นธรรมอภาลิโก เสมอต้นเสมอปลายตลอดมา เมื่อมีอุปนิสัยสามารถควรจะได้ มีสมาธิเป็นรากฐานแล้วต้องรู้ได้เห็นได้ตามพระพุทธเจ้าสอนไว้แล้วอย่างสด ๆ ร้อน ๆ เวลาเราเจอเข้าก็เจอแบบสด ๆ ร้อน ๆ เหมือนกัน ไม่มีกาลนั้นสมัยนี้ เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นของมีมาดั้งเดิม เป็นแต่เพียงว่าไม่รู้ พอก้าวออกจากขั้นสมาธิแล้วที่นี้เป็นการศึกษาปัญหาออกไปเพื่อจะฆ่าสังหารกิเลส ฆ่าความโลภ ฆ่าความโกรธ ฆ่ารากะตัณหาประเภทต่าง ๆ ฆ่าไปด้วยปัญญา สติปัญญาหมุนตัวไปเรื่อย ๆ เมื่อได้กำลังแล้ว สมาธิเป็นพื้นฐานแห่งการก้าวเดินเพื่ออรรถธรรมขั้นสูงขึ้นไปแล้ว ธรรมขั้นสูงก็ได้แก้ปัญหาขึ้นไปเป็นลำดับ

แก้กิเลสแก้ที่ปัญญา ความโลภเราว่าเฉย ๆ เรียนเต็มปาก จนกลายเป็นหนอนแทะกระดาศไปแต่ละความโลภไม่ได้แม้ตัวเดียว ความโกรธ ความหลง เรียนสักเท่าไรก็เรียน ได้แต่ชื่อแต่นามของกิเลสของมรรคผลนิพพานเท่านั้น แต่ตัวกิเลสจริง ๆ มรรคผลนิพพานจริง ๆ ไม่ได้ ไม่เห็น ไม่รู้ แต่เมื่อภาคปฏิบัติจับเข้าไปตรงไหนแล้ว รู้ตรงนั้น เห็นตรงนั้น สิ่งที่ควรละละได้ตรงนั้น สิ่งที่ควรถนอมถนอมได้ตรงนั้น เช่นอย่างถนอมกิเลสประเภทต่าง ๆ ด้วยปัญญา ปัญญาเป็นขั้นของปัญญา

ขอให้ท่านผู้ปฏิบัตินำไปปฏิบัติโดยทางที่กล่าวนี้ แน่ใจไม่สงสัยในการสั่งสอนหมู่เพื่อน เพราะได้ปฏิบัติมาอย่างนี้ รู้มาอย่างนี้ เห็นมาอย่างนี้ ถึงขนาดที่ว่าไม่ทูลถามพระพุทธเจ้า ก็เพราะความมั่นใจแนใจเต็มที่แล้วนั่นเอง การสอนธรรมนี้ในขั้นธรรมต่าง ๆ เราจึงไม่สงสัยในการสั่งสอนธรรมแก่ประชาชนพระเถรทั้งหลาย สอนด้วยความแนใจประจักษ์ใจมาแล้วจึงนำมาสอน ทั้งทางการดำเนินและผลที่ได้รับจากการดำเนินนั้นเป็นขั้น ๆ ขึ้นมา

นี่เรื่องขั้นของปัญญาก็เหมือนกัน ปัญญามีหลายประเภท ปัญญาขั้นหยาบฆ่ากิเลสขั้นหยาบเป็นลำดับลำดับ ปัญหาขั้นกลางหมุนตัวเป็นเกลียว เรียกเป็นธรรมจักร ปัญญาได้ก้าวเดินแล้ว สมาธิเป็นพื้นฐานแห่งการก้าวเดินของปัญญา เมื่อปัญญาได้ก้าวเดินเห็นผลแห่งการแก้กิเลสของตนแล้วจะยับยั้งจะนอนใจไม่ได้เลย คำว่าความขี้เกียจขี้คร้าน ความท้อแท้อ่อนแอ ความนิสสัยวาทนามากวาทน้อยจะล้มละลายไปหมด มีแต่

ความหมายมั่นปั้นมือที่จะฆ่ากิเลส ฟาดฟันกิเลสให้แตกกระจายไปจากจิตใจโดย
ถ่ายเดียวเท่านั้น

สติปัญญา ความเพียรก็เรียกว่าความเพียรกล้า ไม่มีคำว่าได้ดูได้ไถเป็นความ
เพียร นอกจากว่าได้รั้งเอาไว้เท่านั้น ความเพียรเพื่อความพ้นทุกข์ เห็นทุกข์ประจักษ์ใจ
เต็มหัวใจ เห็นคุณค่าของธรรมคือความพ้นทุกข์ประจักษ์ใจเต็มหัวใจ ความเพียรต้อง
หมุ่นเป็นธรรมจักรไปเลย นี่ละที่นี้ฆ่ากิเลสฆ่าอัตโนมัติ กิเลสทำลายโลก กิเลสสร้างตัว
ของมันในจิตใจของโลก มันก็สร้างเป็นอัตโนมัติของมัน โดยไม่มีครูมีอาจารย์สั่งสอน
เพราะมันคล่องแคล่วว่องไวมาเป็นเวลานาน ก็กบฏก็กบฏในหัวใจของบุคคลแต่ละคน ๆ
มีแต่กิเลสสร้างเนื้อสร้างตัวทั้งนั้น

ที่นี้เมื่อถึงคราวธรรมมีกำลังแล้ว ธรรมก็สร้างเนื้อสร้างตัวของธรรมขึ้น ด้วยการ
สังหารกิเลสซึ่งเป็นภัยแต่ละประเภทไปโดยลำดับลำดับ กลายเป็นสติอัตโนมัติ ปัญญา
อัตโนมัติ เป็นภาวนามยปัญญา แปลว่าปัญญาที่เกิดขึ้นจากการภาวนาล้วน ๆ ในวง
สมาธิภาวนา ไม่เกิดขึ้นจากความจดความจำความได้ยินได้ฟังอื่นใดทั้งนั้น แต่เกิดขึ้น
กับตน เหมือนกับกิเลสที่มันเกิดขึ้นกับตนคือใจ กิเลสเกิดขึ้นจากใจผูกมัดจิตใจฉันใด
เมื่อธรรมมีสติปัญญาธรรมเป็นต้น ได้เกิดขึ้นแล้วประจักษ์ใจ ย่อมหมุ่นตัวฆ่ากิเลสอยู่
ภายในจิตใจโดยอัตโนมัติ หมุ่นตัว ๆ

เหมือนกับไฟได้เชื้อ เชื้อไฟจะมีหยาบมีกลางมีละเอียดขนาดไหน ไฟจะลุกลาม
ไปได้หมด ส่วนหยาบลุกลามอันหยาบ ส่งเปลวสูง แสดงความร้อนรุ่มแรง แล้วขึ้น
กลาง ชั้นละเอียดของเชื้อไฟมียังงี้ ไฟจะตามเผาไหม้ไปหมดฉันใด กิเลสจะมีประเภท
ใดก็ตาม เมื่อถึงขั้นภาวนามยปัญญาได้ก้าวออกเดินแล้ว จะเป็นการเผาไหม้กิเลสไป
โดยอัตโนมัติของตน โดยไม่มีการบังคับบัญชาให้ประกอบความพากความเพียร นอก
จากได้รั้งเอาไว้เท่านั้น เพราะจะเลยเถิด

คำว่าเลยเถิดคืออะไร จะเพลนในความพากเพียร ในความละกิเลส จนไม่ได้พัก
ผ่อนหย่อนใจแล้วกำลังวังชาทางด้านปัญญาก็ลดหย่อนลง เพราะฉะนั้นท่านจึงสอนให้
เข้าพักเรือนใจคือสมาธิ เมื่อทำงานด้วยปัญญาเต็มที่แล้วเกิดความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า
ให้ย่อนจิตเข้ามาสู่สมาธิพักสงบเอากำลัง หลังจากนั้นปล่อยจากสมาธิคือความสงบใจ
พักตัวแล้ว ออกก้าวทางด้านปัญญา หมุ่นตัวเป็นเกลียวไม่มีวันมีคืน ไม่มีคำว่ายืนว่าเดิน
ว่านั่งว่านอน เว้นแต่หลับเท่านั้น เป็นเวลาของปัญญาฆ่ากิเลสไปเสียทั้งหมดโดย
อัตโนมัติของตน นี่เรียกว่าปัญญามีกำลัง ธรรมมีกำลัง ฆ่ากิเลสสด ๆ ร้อน ๆ เช่นเดียว
กับครั้งพุทธกาลท่านฆ่ากิเลสของท่านนั้นแล

กิเลสครั้งพุทธกาลกับกิเลสครั้งนี้เป็นชนิดเดียวกัน เครื่องสังหารกิเลสครั้งพุทธกาลกับกิเลสครั้งนี้ก็เป็นชนิดเดียวกัน เพราะฉะนั้นจึงฆ่ากันได้สะบัดหันแหลกแตกกระจายไปหมดเช่นเดียวกับพระพุทธเจ้า ครองความบริสุทธิ์ขึ้นมาเป็นธรรมทั้งแห่งชั้นที่จิตใจด้วยกันเช่นเดียวกับครั้งพระพุทธเจ้า ธรรมจึงเป็นอกาลิโก ไม่มีกาล ไม่มีสถานที่ ไม่มีเวล่ำเวลา ใครบำเพ็ญธรรมเมื่อไรเป็นธรรมเมื่อนั้น เป็นบุญเป็นกุศลเป็นคุณงามความดีแก่ตนทั้งนั้น ๆ

นี่เรียกว่าปัญญาทำงานของท่านผู้ปฏิบัติธรรม เฉพาะอย่างยิ่งคือจิตตภาวนา เป็นงานที่ฆ่ากิเลสสด ๆ ร้อน ๆ ประจักษ์ภายในจิตใจของตน ขาดลงไปมากน้อยเพียงไรรู้ชัด ๆ จนกระทั่งกิเลสไม่มีเหลือภายในจิตใจขาดสะบั้นลงไปหมด ก็ประจักษ์ขึ้นมาภายในใจ ในครั้งพุทธกาลท่านเรียกว่าบรรลุธรรม หรือตรัสรู้ธรรม ก็หมายถึงสังหารกิเลสให้มุดมอดออกไปจากจิตใจ เหลือแต่ธรรมคือความบริสุทธิ์วิมุตติหลุดพ้นเต็มหัวใจเท่านั้น แล้วท่านให้นามว่าเป็นพระอรหันต์ ท่านผู้สิ้นกิเลสแล้วเรียกว่าพระอรหันต์

ในครั้งนั้นท่านเรียกอย่างนั้น ในครั้งนี้จะเรียกว่าอย่างไร ถ้าเรียกว่าอรหันต์อย่างนี้ กิเลสมันจะรุมเอา เพราะกิเลสเกิดมาตั้งแต่โคตรพ่อโคตรแม่ของกิเลสมันไม่เคยเป็นพระอรหันต์ ปู่ย่าตายายของมันมันก็ไม่เคยเป็นพระอรหันต์ มันจะยอมรับจากคำว่าเป็นพระอรหันต์มาได้อย่างไร มันต้องปฏิเสธ ปิดทับทึบ ๆ รุมทั้งกันทับทึบที่แหละ เพราะอะไร เพราะกิเลสมันหนามันแน่นมันไม่ยอมรับความจริง ความจริงที่ได้มากได้น้อย

เหมือนเราไปหาเงินหาทอง วันนี้ได้มาก็บาทก็พูดได้สบาย วันนี้ได้มา ๑๐ บาท ๒๐ บาท ๓๐ บาท ตามหลักความจริงที่เราได้มา เราก็อวดได้สบาย ฟังได้สบาย แต่เวลา มาปฏิบัติธรรมนี้มันไม่เหมือนกับเราหาเงินหาทองที่กิเลสไม่เข้าไปแทรก พอเรามาแก่ กิเลสนี้มันเป็นข้าศึกกับกิเลส พอเราหาอรรถาหารธรรมได้ชั้นใดภูมิใด แม้ที่สุดได้สมาธิเท่านั้นก็หาว่าเป็นการโอ้อวดแล้ว เห็นไหมกิเลสเก่งไหม รุมตีแล้ว หาว่าโอ้อวด นั่นเห็นไหม

กิเลสนั่นแลตัวสำคัญมากมันอยากอวดตัวของมัน มันไม่ยอมให้ธรรมซึ่งเป็นของจริงนี้แซงหน้ามันไปได้เลย มันจึงเอาตั้งแต่ของปลอมมากลบไว้ ๆ ทับถมไว้หมด ผู้บำเพ็ญคุณงามความดีได้มรรคได้ผลเช่นไรจึงพูดไม่ได้ กิเลสเย็บปากไปหมดเลย สมัยนี้เป็นสมัยกิเลสเย็บปากแห่งมรรคผลนิพพานของผู้ปฏิบัติ พูดออกมาไม่ได้ นี่ตามเรื่องของกิเลสเป็นอย่างนั้น ถ้าตามเรื่องความจริงของธรรมแล้ว ธรรมเป็นของจริงทำไมพูดของจริงไม่ได้ กิเลสเป็นของปลอมทำไมพูดว่ากิเลสปลอมไม่ได้

ธนบัตรจริงทำไมพูดว่าธนบัตรจริงไม่ได้ ธนบัตรปลอมทำไมถึงพูดธนบัตรปลอมไม่ได้ ต้องพูดได้ด้วยกันเต็มเม็ดเต็มหน่วย ปลอมเท่าไร ร้อยบาท พันบาท ก็ปลอมทั้ง

นั้น ๆ ไม่มีคุณค่าอย่างไร ก็เลสจึงไม่มีคุณค่าในหัวใจเราพอจะให้ได้รับความสุขความเจริญ ธรรมเท่านั้นเป็นสิ่งที่มียุทธค่า ธรรมนี้เป็นของจริง เมื่อเราเสาะแสวงหามากน้อยเพียงไรปรากฏขึ้นมา

เช่น จิตสงบบอกว่าจิตสงบ จะผิดไปที่ไหน นี่ผลของเราหามาได้ชั้นสงบ เราก็บอกว่าสงบ นี่หาธรรมมาได้เป็นชั้นสงบ หาธรรมมาได้เป็นชั้นสมาธิ หาธรรมมาได้เป็นชั้นปัญญา หาธรรมมาได้จนกระทั่งถึงขั้นวิมุตติหลุดพ้น พุดออกมาตามหลักความจริงที่ตนรู้ตนเห็น จะผิดไปที่ไหนเมื่อพุดตามหลักความจริงแล้ว

พระพุทธเจ้าท่านเอาความจริงมาพุด จึงสอนโลกกระเทือนโลกไปหมดด้วยหลักความจริง พระพุทธเจ้าตรัสรู้ที่นั่น เช่น ได้ร่มโพธิ์ก็บอกว่าได้ร่มโพธิ์ ตรัสรู้วันไหนก็บอกได้ชัดเจน บอกได้อย่างอาจหาญชาญชัย ว่าตรัสรู้วันเดือนหกเพ็ญ ที่นี้บรรดาสาวกทั้งหลายที่บำเพ็ญตามพระพุทธเจ้า ดังพระเบญจวัคคีย์ทั้งห้าเป็นต้น เวลาไปถึงพระพุทธเจ้าแล้ว พระองค์ก็ทรงแสดงธรรมให้ฟัง ยกอริยสัจ ๔ ซึ่งเป็นสถานที่อุปติแห่งท่านผู้บริสุทธิทั้งหลายขึ้นมาทันทีเลยทีเดียว

ทุกขํ อริยสัจจํ สมุทฺทัย อริยสัจจํ มคฺค อริยสัจจํ นิโรธ อริยสัจจํ ขึ้นทันที แล้วพระอัญญาโกณฑัญญะได้รู้ได้เห็นธรรม ประจักษ์ในใจของตนแล้วว่า ยงฺกิญฺจิ สมุทฺทยธมฺมํ สพฺพหนุตํ นิโรธธมฺมํ ได้อุทานขึ้นมาว่า สิ่งใดที่เกิดขึ้นแล้วดับทั้งนั้น นี่เป็นอุทานของพระอัญญาโกณฑัญญะ ได้บรรลุพระโสดา โสดา แปลว่า กระแสของพระนิพพานพัดพองถึงแล้ว ได้จับยึดเอาสายทางแห่งพระนิพพาน เกาะติดแล้วด้วยโสดา ปัตติมรรค

เวลาจบพระธรรมเทศนาลง พระพุทธเจ้าก็ทรงเปล่งพระอุทานรับพระอัญญาโกณฑัญญะว่า อญฺญาสิ วต โภ โกณฺฑญฺโณ อญฺญาสิ วต โภ โกณฺฑญฺโณ พระอัญญาโกณฑัญญะผู้เจริญได้รู้แล้วหนอ ๆ ธรรมที่เราเห็นนี้ พระอัญญาโกณฑัญญะจับเงื่อนได้แล้วหนอ ๆ นี่เป็นสักขีพยาน นี่ก็คือท่านรู้ ท่านแสดงไว้ในธรรมทั้งหลาย เพื่อให้เราทั้งหลายผู้มุ่งอรรคมุ่งธรรมฟังเพื่อเป็นประโยชน์แก่ตน ท่านไม่ได้ให้ฟังเพื่อสั่งสมกิเลสเผาหัวใจตัวเอง

องค์นั้นสำเร็จอยู่ที่นั่น องค์นั้นสำเร็จพระโสดา องค์นั้นสำเร็จพระสกิทาคา องค์นั้นสำเร็จพระอนาคา องค์นั้นสำเร็จเป็นพระอรหันต์ อยู่ในสถานที่นั้น ๆ ท่านพุดประกาศกังวานมาในพระไตรปิฎกมีน้อยเมื่อไร ล้วนแล้วตั้งแต่พุดความจริงตามสิ่งที่มีที่เป็นทั้งนั้น ก็เมื่อเป็นเช่นนั้นธรรมเป็นอันเดียวกัน กิเลสเป็นอันเดียวกัน ละได้มากน้อยเพียงไร ถึงขั้นใดภูมิใดของธรรม ผู้ปฏิบัติธรรมสามารถที่จะพุดออกมาได้ เพราะสามารถรู้ได้ประจักษ์ใจ ทำไมจะพุดออกมาไม่ได้

ถ้าหากว่าธรรมะพูดออกมาไม่ได้ศาสนาก็หมดความหมาย ไม่มีใครยอมเชื่อ พระพุทธเจ้าก็ไม่มีตนมีตัวไม่มีใครยอมเชื่อ ธรรมที่ทรงแสดงไว้เพื่อมรรคเพื่อผลนั้นก็ไม่มี ความหมาย ไม่มีใครยอมเชื่อ สิ่งที่เชื่อก็คือเชื่อแต่กิเลสอย่างเดียว ก็กลายเป็นศาสนา ของกิเลสไปหมด มีแต่ฟันแต่ไฟเผาบ้านเผาเมืองเต็มบ้านเต็มเมืองเวลานี้ มีแต่พวกที่ ถือกิเลสเป็นสรณะทั้งนั้น ไม่ได้ถือธรรมเป็นสรณะ ถ้าขณะใดได้ถือธรรมเป็นสรณะ ขณะนั้นย่อมรู้ตัว รู้สึกตัว สติธรรมเครื่องเตือนให้รู้สึกตัว ปัญญาธรรมเตือนให้พิจารณาความผิดถูกชั่วดี แล้วจะได้แก้ไขถอดถอนตัดแปลงตัวเองให้ดีเป็นลำดับลำดับ นี้เรียกว่าศาสนธรรม

ถ้ากิเลสเป็นศาสนาแล้ว ได้เท่าไรไม่พอ ได้เท่าไรยิ่งดี ๆ โลกเท่าไรยิ่งดี โลกจนกระทั่งวันตายยิ่งดี นี่ละถ้ากิเลสสอนสอนอย่างนี้ เอาจนกระทั่งไม่รู้จักวันเป็นวันตาย ของตัวเอง มีแต่โลกทำเดี๋ยว ได้เท่าไรไม่พอ จะให้พอได้ยังไงเมื่อใส่เชื้อไฟเข้าสู่ไฟ ไฟ จะพอกับเชื้อได้ที่ไหน ใส่เข้าไปเท่าไรมันก็เผาไหม้เท่านั้น ๆ จนเกลี้ยงเป็นถ้ำเป็นถ้ำไปหมด นี่ใส่เชื้อเข้าไปให้ความโลภ ได้อันนั้นมาคือเหยื่อ ได้อันนี้มาคือเหยื่อ ใส่เข้าไปเท่าไรมันก็เผาไหม้ ๆ ทั้งหมดไม่มีสิ่งใดเหลือ

สุดท้ายกระดูกตัวเองที่อยู่กับตัวของเราเองไม่มีความหมายอะไรเลย เป็นท่อนไม้ ท่อนฟืน อย่าว่าแต่สมบัติเงินทองข้าวของที่มีมากมีน้อย หามาด้วยความโลภไม่มีเมื่อ พอนั้นเลย แม้กระดูกในตัวเอง ตายแล้วก็ไม่มีมีความหมายไรค่า คนนี้มีสมบัติลม ๆ แล้ง ๆ ไม่ได้มีสมบัติเป็นที่อบอุ่นจิตใจของผู้มีธรรมภายในใจเลย เพราะฉะนั้นการเสาะแสวงหาธรรม การถือศาสนา จึงต้องถือธรรมเป็นหลัก การถือกิเลสต้องถือความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหาเป็นหลัก ให้มันจุดมันลากไปเต็มบ้านเต็มเมืองเวลานี้เราไม่เคย เห็นเธอ ทุกคนเห็นไปทุกแห่งทุกหน ราคะตัณหาที่ตัวสำคัญมาก หนักมากที่สุด

ในวงปฏิบัติเราถึงรู้ได้ชัด การฆ่ากิเลสฆ่ากิเลสตัวใดก็ตาม ไม่ได้สละชีวิตจิตใจถึง เป็นถึงตายเหมือนกับการฆ่ากามกิเลส กามกิเลสนี้รุนแรงมากที่สุด เหมือนโลก กระเทือนเต็มไปทั่วโลกธาตุเลย เข้าในวงในคือขึ้นเวทีพดกันกับกิเลสด้วยจิตตภาวนาก็ รู้เองเห็นเอง เมื่อสภาพอันนี้กามกิเลสเครื่องดึงดูด เครื่องบีบบังคับจิตใจนี้ขาดสะบั้น ลงจากใจแล้ว กองทุกขอันใหญ่หลวงที่เกิดขึ้นจากกามราคะซึ่งโลกชอบมากที่สุดนี้ ก็ ขาดสะบั้นลงไปด้วยกัน ไม่มีทุกขอันหนักแน่นจากกามกิเลสนี้ติดอยู่ในใจเลย ใจดวง นั้นก็ลอยตัวขึ้นไป

นี่ผู้สำเร็จพระอนาคามีตั้งแต่สอบ ถ้าเราเทียบอย่างทุกวันนี้สอบได้ ๕๐% เรียกว่า สอบได้ นี่ขั้นต้นก็คือผู้สำเร็จเป็นพระอนาคามี ตั้งแต่ ๕๐% ขึ้นไปแล้วเรียกว่าขาดแล้ว จากกามกิเลส แต่ยังไม่เต็มภูมิ จึงต้องได้ฝึกซ้อมตัวเองโดยอัตโนมัติภายในจิตใจนั้นแล

จิตใจเป็นสำลีสัมมุติขึ้นไปยังบนเรื่อย ๆ ละเอียดเข้าไปเรื่อย ๆ ไม่มีอะไรจุดลากกด ถ่วงให้ตั้งลงจมอยู่ในกองทุกข์เหมือนกามกิเลสนี้เลย ผู้สิ้นกามกิเลสแล้วจิตใจจึงเป็นจิต อัตโนมัตติ ชำระตนไปโดยลำดับลำดับ

ผู้ที่สำเร็จเป็นพระอนาคามีแล้วย่อมไปเกิดใน ๕ สถานคือพรหมโลก ๕ ชั้น อวิหา เลื่อนขึ้นไป อตปปา จิตละเอียดเข้าไปเลื่อนขึ้นไป สุทัสสา สุทัสสี อกนิฏฐา จากนั้นก็ ก้าวเข้าสู่นิพพาน นี่ผู้ที่สำเร็จเป็นพระอนาคามีแล้วก้าวขึ้นไปเป็นลำดับโดยอัตโนมัตติ เป็นแต่เพียงว่าถ้ามีชีวิตอยู่การบำเพ็ญก็เร่งตัวเข้าไปและบรรลุถึงจุดที่หมายได้เร็วกว่า กัน แต่ถ้าเป็นหลักธรรมชาติเป็นไปเองนั้นจะมีการช้าต่างกัน แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ธรรมชาติ นั้นหมุนตัวไปเองโดยหลักธรรมชาติของตน ถึงขั้นนิพพานเหมือนกันหมด

นี่พูดถึงเรื่องผลแห่งการปฏิบัติ ครั้งนั้นกับครั้งนี้ศาสนาของพระพุทธเจ้าอันเดียวกัน กิเลสอันเดียวกัน มรรคเครื่องสังหารกิเลสอันเดียวกัน ผู้ปฏิบัตินำมาพาดพิงเห็น แผลงกับกิเลสประเภทเหล่านี้ให้ขาดสะบั้นลงไป ก็เป็นผู้ทรงมรรคทรงผลเช่นเดียวกับ ครั้งพระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่นั้นแลไม่มีทางสงสัย เพราะฉะนั้นศาสนธรรมจึง เป็นตลาดแห่งมรรคผลนิพพานอยู่ในนี้หมด

การให้ทานก็เป็นบุญเป็นกุศลตามพระโอวาทที่สอนไว้แล้วไม่เป็นอื่นแต่ไหนแต่ไร มา ไม่ว่าจะให้ทานประเภทใดของการให้ทาน เป็นการสั่งสมคุณงามความดีเข้าสู่ใจ เป็นหลักของใจ เป็นที่เกาะที่ยึดของใจ เป็นที่ฝากเป็นฝากตายของใจล้วน ๆ ขึ้นไปเลย ไม่มี คำว่าระแคะระคายกับบุญกับกุศลที่ตนสร้างมามากน้อยนั้น เราสร้างมาขนาดไหนเพิ่ม กันเข้าไป สร้างความแน่ใจ สร้างหลักใจของเราให้แน่นหนามั่นคงต่อความเคลื่อนไหว ของตนที่จะไปเกิดในภพใดชาติใดของผู้มีบุญ ย่อมมีความอบอุ่นอยู่ภายในใจของตน

ศีลก็เหมือนกัน จิตตภาวนาก็เหมือนกัน มีแต่หลักอันมั่นคงของจิตใจ ใจจะได้ยึด อันนี้เป็นที่เกาะ ๆ ไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งสร้างวาสนาบารมีให้การให้ทาน รักษาศีล ภาวนา ที่เรียกว่าบารมี เต็มสมบูรณ์ในหัวใจแล้วติดฝั่งเดียวขึ้นถึงนิพพาน ไม่ต้องไปทูลถาม พระพุทธเจ้า เพราะทางนี้พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนแล้วด้วยความราบรื่น เรียกว่าสวาก ขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ให้พากันดำเนินเถิด ทานเป็นทาน ศีลเป็นศีล ภาวนาเป็น ภาวนา บุญเป็นบุญ บาปเป็นบาป ให้พากันพยายามสร้างคุณงามความดีภายในจิตใจ สร้างหลักฐานให้จิตใจ

เวลานี้จิตใจของชาวพุทธเรารู้สึกว่าไขว่คว่ำมาก ไม่ค่อยมีหลักยึด อาศัยแต่ด้าน วัตถุเป็นหลักยึด นั้นเป็นเรื่องของกาย อาศัยเพียงช่วงเวลาชั่วเวลา จิตไปสร้างอารมณ์ สำคัญว่าตนมีสิ่งนั้นตนมีสิ่งนี้ต่างหาก แล้วก็หลงอารมณ์ของตัวเอง เวลาตายแล้วสิ่ง เหล่านั้นไม่มาช่วยเหลือได้เลย ถ้าผู้สร้างบาปมากก็จะมีตั้งแต่ความชั่วช้าลามก เป็น

ข้าศึกศัตรูต่อตนตลอดไป เกิดในภพนี้ก็ไม่น่าอนในการตายของตัวเอง แล้วเวลาคิดดู เรื่องการตายยิ่งเกิดความเดือดร้อนมากขึ้น นั่นคือผู้มีบาปมากบาปหนา ผู้ที่ระลึกถึงความตายมีความอบอุ่นภายในจิตใจของตัวเอง นั่นคือผู้สร้างเกราะกำบังไว้อย่างแน่นหนามั่นคงโดยลำดับจนกระทั่งเป็นที่แน่ใจ มีชีวิตอยู่เราก็มีความสุขสบาย ตายไปแล้วเราก็จะอาศัยบารมีอันนี้เป็นเครื่องประคองจิตใจของเราให้ผ่านพ้นไปได้โดยลำดับด้วยความ เป็นสุคติ อยู่ดีมีความสุขสบาย

ท่านจึงสอนให้สร้างหลักฐานภายในจิตใจ อย่างน้อยให้เป็นคู่เคียงกันไปกับด้าน วัตถุ ด้านวัตถุเกี่ยวกับสังขารร่างกายมีความเป็นอยู่ปุวยด้วยอาหารการกิน ที่พักที่นอน สิ่งใช้สอยต่าง ๆ เราก็อาศัยเขาไป ส่วนสร้างหลักฐานภายในจิตใจ ที่จะ เป็นเครื่องอุดหนุนให้เราไปเกิดในสถานที่ที่ดีคติที่เหมาะสมตามความมุ่งหมายนั้นเราก็ไม่ลดละ ให้สร้างทั้งทรัพย์ภายนอกคือสมบัติเพื่อร่างกายได้อยู่อาศัย สร้างทั้งทรัพย์ภายในคือบุญกุศลเข้าสู่จิตใจของตน เรียกว่าผู้นี้เป็นผู้พร้อม

ภายนอกก็พร้อม ภายในก็พร้อม ไม่มีความหวั่นไหว ไม่มีความเดือดร้อนวุ่นวาย มีชีวิตอยู่เราก็มีสมบัติเงินทองข้าวของเป็นเครื่องใช้ไม่สอย เราก็ไม่ขาดแคลนกันดารไม่ได้รับความทุกข์ความลำบากมาก ทางภายใน ศิล ทาน ของเราก็ได้สร้างมาแล้วเป็นเครื่องอบอุ่นจิตใจของเรา เราก็มั่นใจ ตายเมื่อไรก็ตายไปได้ เพราะฉะนั้นพระอรหันต์ ท่านเวลาท่านสิ้นกิเลสโดยสมบูรณ์แล้ว ความเป็นอยู่กับความตายของท่านจึงมีน้ำหนักร่วมกัน

ไม่มีคำว่าเป็นห่วงเป็นใยกับอดีตอนาคต เพราะพออยู่กับใจที่พอตัวแล้วนั้นโดยสิ้นเชิง ท่านจึงไม่มีหนักในทางใด ความเป็นอยู่ก็เป็นเรื่องของธาตุของขันธครองตัวอยู่ เมื่อยังไม่ถึงกาลที่มันสลายไป ท่านก็อาศัยมันไปเท่านั้น เมื่อหมดสภาพแล้วมันแตกลงไป ท่านก็ปล่อยเสียเพราะจิตของท่านพอแล้ว ท่านไม่ไปอาศัยขันธนี้มาเป็นเครื่องเพิ่มเติมเสริมต่อไปอีกแล้ว

ด้วยเหตุนี้ความตายไปก็ความเป็นอยู่ของพระอรหันต์จึงมีน้ำหนักเท่ากัน ถ้าหากไม่นำประโยชน์ของโลกเข้ามาเทียบเคียงแล้ว ความเป็นอยู่และความตายไปของพระอรหันต์ จะไม่มีน้ำหนักอันใดเกินอันใดเลย มีน้ำหนักเท่ากัน แต่ถ้าเทียบถึงประโยชน์ของโลก เวลามีชีวิตอยู่ได้ทำประโยชน์อย่างนั้น ๆ ต่อโลก หากยังมีชีวิตต่อไปก็จะทำประโยชน์ได้มากต่อไป อย่างนั้นการเป็นอยู่ของท่านก็มีน้ำหนักกว่าการตายไป เพราะมีน้ำหนักเพื่อทำประโยชน์ให้โลก ไม่ได้เพื่อทำประโยชน์ให้ท่าน ท่านพอแล้ว

นี่ละผลแห่งการปฏิบัติศาสนธรรมของพระพุทธเจ้า ปัจจุบันนี้เป็นตลาดแห่งมรรคผลนิพพานสด ๆ ร้อน ๆ ขอให้พี่น้องทั้งหลายจำคำนี้ไว้ให้ถึงใจ การสอนนี้ไม่ได้

มาสอนแบบปาว ๆ สอนแบบถึงพริกถึงขิงถึงเหตุถึงผล ได้ปฏิบัติมาอย่างนี้จริง ๆ รู้มาอย่างนี้จริง ๆ เห็นอย่างนี้จริง ๆ แล้วก็สอนอย่างนี้ไม่สอนอย่างอื่น สอนอย่างอื่นผิด พระพุทธเจ้าทรงรู้ทรงเห็นทุกสิ่งทุกอย่างนำมาสอนโลกไม่สะทกสะท้านเลย พระพุทธเจ้าไปลูบคลำที่ไหน ไปถามใครมาสอนโลก ประจักษ์ในหัวใจแล้วพูดได้ด้วยกับคนเรา เด็กก็ตามไปเจอเหตุการณ์ต่าง ๆ ผู้ใหญ่ก็ตามเมื่อไปเจอเหตุการณ์ต่าง ๆ เต็มหัวใจแล้ว เด็กมาพูดได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ผู้ใหญ่ค่านมันไม่ได้นะเดี๋ยวมันจะชี้หน้าเอา

นี่ของจริงใครรู้เข้าไปเห็นเข้าไปก็เป็นแบบเดียวกัน นอกจากของปลอมเท่านั้นมันถึงได้คัดค้านต้านทานตลอดเวลา เช่น ระหว่างกิเลสกับธรรม ธรรมเป็นของจริง กิเลสเป็นของปลอม ต้องตามคัดค้านธรรมเสมอ เป็นข้าศึกศัตรูต่อธรรมอยู่เสมอ นี่ละที่เราปฏิบัติบำเพ็ญคุณงามความดีลำบากก็เพราะกิเลสตามราวินั่นเอง ตามคัดค้านต้านทานตามกีดตามขวาง จะทำบุญให้ทานแต่ละหนึ่งบาท สองบาท สามบาท หิ้งแล้วหวงเล่า กำแล้วกำเล่า ถ้าเป็นเงินกระดาษก็เลยกลายเป็นน้ำไปหมดในกระดาษอันนั้นเพราะเหงื่อ มือแบไม่ออก นี่ความตระหนี่มันบีบบังคับเอาไว้ จนกระทั่งเงินกระดาษนั้นเปื้อยกับมือเลยก็มี นี่เรื่องอำนาจของความตระหนี่เป็นอย่างนี้

แต่เรื่องอำนาจของธรรมแล้ว เอ้า เปิดออกไป มีมานี้มีเพื่อทำประโยชน์ เก็บไว้เฉย ๆ เกิดประโยชน์อะไร ทิ้งไว้เฉย ๆ อยู่ในกระเป๋ามันก็อยู่ในกระเป๋าไม่เห็นเกิดประโยชน์อะไร ไว้ในตู้ในเซฟในที่ไหนมันก็อยู่ในตู้ในเซฟ ไม่เห็นเกิดประโยชน์อะไร อันใดที่จะเป็นประโยชน์ เอา นำมาทำประโยชน์ เก็บไว้ก็เก็บไว้เพื่อทำประโยชน์ ไม่ได้เก็บไว้ด้วยความตระหนี่ถี่เหนียว นี่เรียกว่าธรรม ทำลงไปอย่างนี้จึงเรียกว่าธรรม ผู้เชื่อธรรม ถ้าเชื่อกิเลสมีแต่ความตระหนี่ถี่เหนียวกับความโลภมาก ความเห็นแก่ตัว ความเอารัดเอาเปรียบบีบบังคับในหัวใจ หาความสุขที่ไหนได้

คนตระหนี่ถี่เหนียวหาความสุขไม่เจอนะ มีเงินกองเท่าภูเขา ก็หาความสุขไม่ได้ นั่นก็กองเงินกองทองเสีย นี่ก็กองทุกข์เสียอยู่ในหัวใจ มันเข้ากันไม่ได้ ถ้ามีธรรมแล้วนี่คือความสุข บอกทันที จะทุกข์จนคนแค่นขนาดไหน ความสุขภายในจิตใจด้วยศีลด้วยธรรมที่บำเพ็ญมานี้เป็นเครื่องหนุนตลอดเวลา อุ่นตลอดเวลา ไม่จำเป็นต้องเป็นเศรษฐีก็เป็นเศรษฐีธรรมได้ภายในใจของตน

จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายที่เป็นชาวพุทธจำไว้ตามนี้ ฟังให้ถึงใจ วันนี้เทศน์อย่างถึงใจกับพี่น้องทั้งหลายให้ทราบนะ เราได้ดำเนินปฏิบัติมาเต็มกำลังความสามารถ จึงพูดแล้ว สาธุ ว่าอย่างนี้เลย ไม่ทูลถามพระพุทธเจ้า เรื่องศีลก็ดี สมาธิก็ดี ปัญญาขั้นใดก็ตามตามกำลังความสามารถของตน ตลอดถึงวิมุตติหลุดพ้น เราไม่ทูลถามพระพุทธเจ้าถามท่านหาอะไร ของอย่างเดียวกัน เป็นของจริงอย่างเดียวกัน รู้อย่างเดียวกัน เห็น

อย่างเดียวกัน ละได้อย่างเดียวกัน บริสุทธิ์พุทธโธได้อย่างเดียวกัน แล้วถามกันหาอะไร ประจักษ์อย่างนี้

ว่านรก ว่าสวรรค์ พรหมโลก นิพพาน เปเรต ผี อสุรกาย ทั้งหลายนั้นไม่สงสัย ไม่ทูลถามพระพุทธรเจ้า เพราะสิ่งเหล่านี้มีมาตั้งแต่กาลไหน ๆ เช่นเดียวกับสัตว์ประเภทต่าง ๆ มนุษย์เราก็อยู่เป็นมนุษย์ เห็นกันอยู่ด้วยความเป็นมนุษย์อย่างนี้แล สัตว์ก็เป็นสัตว์ เช่น หมู หมา เป็ด ไก่ ที่เลี้ยงไว้ในบ้านของเรา มันก็เป็นหมูเป็นหมา เป็นเป็ดเป็นไก่อยู่อย่างนั้น อยู่ในน้ำก็เป็นสัตว์น้ำ อยู่บนบกก็เป็นสัตว์บก อยู่บนฟ้าอากาศก็เป็นสัตว์บนฟ้าอากาศ มันมีตัวของมันอยู่อย่างนั้น ลบล้างมันได้ยังไง สิ่งใดที่มี ینگงมันก็มีอย่างนั้น นี่พวกเปเรต พวกผี พวกสัตว์นรก พวกเทวดา อินทร์ พรหม เหล่านี้ก็มีอยู่เป็นหลักความจริง เช่นเดียวกับสัตว์โลกทั้งหลายที่มีอยู่ในแผ่นดินนี้เหมือนกัน ไม่มีอะไรขัดแย้งกัน เป็นของจริงด้วยกัน

บาปมี บุญมี นรกมี สวรรค์มี สมบูรณ์แบบมาด้วยกัน ผู้ที่สอนก็สอนอย่างความรู้แจ้งเห็นจริงด้วย ไม่ได้สอนแบบงู ๆ ปลา ๆ สอนเราด้วยความรู้แจ้งเห็นจริง ให้เราฟังจริง ๆ จัง ๆ ให้ได้ประพฤติปฏิบัติตัวให้ได้ผล แล้วเราจะเป็นสิริมงคลแก่เรา การสร้างใจนี้สำคัญมากนะ หลักใจเป็นหลักสำคัญ หลักใจยังเป็นหลักทรัพย์อีกด้วย เราหามาได้ มากน้อย จะจับจ่ายใช้สอยไปทางใด มีหลักใจคือธรรมเป็นเครื่องพิสูจน์พิจารณาคัดเลือก ควรจะแยกไปทางไหน เป็นประโยชน์ทางใด ๆ เก็บไว้ก็เพื่อเป็นประโยชน์ ใช้ไปทางใดก็เป็นประโยชน์ นี้เรียกว่าผู้มีธรรม

ถ้าผู้ไม่มีธรรม เอาจนกระทั่งวันตายก็ไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัว เพราะกิเลสพาให้มันโง่ จมอยู่ในความตระหนี่ถี่เหนียวนี้แล้ว ก็ไปจมอยู่ในนรกอเวจีชาติหน้าอีก ใครช่วยมันได้ ความตระหนี่ช่วยได้ที่ไหน มีแต่มัดคองลงนรกเท่านั้น ความดีต่างหาก บุญกุศลศีล ทาน ต่างหากที่จะช่วยจุดลากคนขึ้นจากนรก ให้พยายามสร้างหลักใจของเราให้ดี

อยู่ที่ไหนอย่าลืมสติธรรม ปัญญาธรรม ระลึกไว้กับใจเสมอ สติธรรมมี ปัญญาธรรมมี ย่อมรู้ตัวว่าผิดว่าถูกว่าดี งดเว้นในสิ่งที่ชั่วช้าลามกได้ด้วยสติด้วยปัญญา ถ้าเป็นไปด้วยความอยากไม่มีทางรู้ ได้เท่าไรไม่รู้ ๆ จนตายก็ไม่รู้ ความทะเยอทะยาน ราคะ ตัณหา ได้เท่าไรไม่พอ ๆ จนตายพวกนี้ ถ้ามีสติปัญญายับยั้งตัวเองได้ ยกตัวอย่างเช่น เรามีเมียหนึ่งแล้วไปหาอะไร เมียคนนั้นมันมีก็.. เอ้า เมียของเรามีก็..

เอามันซัด ๆ อย่างนี้ซัดความจริงมันเป็นอย่างนี้ แล้วหาเอาอดเมียทำไม ถ้าผู้หญิงกาฝากนั้นมันมีสิบ... เมียของเรามี..เดียวสู้มันไม่ได้ เอ้า ยอมให้มันเสียนะ แม้อีหนูนะ มันมี..มากกว่าเธอนะ ให้มันเสีย นั้นมันมีสิบ... เธอมี..เดียวสู้มันไม่ได้ เอ้าให้มัน

เสีย อย่างนั้นก็พอแข่งกันนะ นี่คนไหนมันก็เท่ากัน ผู้ชายก็ไม่ได้มีลิป...มันก็มี...
เดียว ไปหามาทำไมมาแข่งตัวเอง มันเกิดประโยชน์อะไร

นี่แหละหลักฐาน ไม่ใช่ความหยาบนะ จิตมันเป็นอย่างนั้น มันทำมาอย่างนั้นทั่วโลก
ทั่วสงสาร นี่เอาธรรมเข้าไปแทรก เอาธรรมเข้าไปชะล้างให้รู้เนื้อรู้ตัว ว่าหญิงมี..เดียว ผู้
ชายมี...เดียว อย่าเป็นบ้า อย่าตื่นเต้น หาหญิงหาชายมาทำลายครอบครัวของตัวเอง
ผิวเมียทะเลาะกันเพราะสิ่งเหล่านี้ มันเรียนแต่วิชาหมากัดกัน กัดกันแหลก ผิวไปไหน
มาเมียก็ระแวงนะซิ เพราะมันเรียนวิชาหมา หาได้ไม่พอ ผู้หญิงคนนั้นมีลิป.. คนนั้นมี
ยี่ลิป...ผู้ชายคนนั้นมียี่ลิป..สามลิป... มันหาเรื่องราวมาเผาผิวเผาเมีย นี่เพราะความ
หยาบโผนของกิเลสมันทำโลกได้อย่างนี้ ธรรมะสอนลงไปจุดนี้ ชะล้างความสกปรกของ
กิเลสเหล่านี้ ทำไมธรรมะจะผิดไปพิจารณาซิ

ถ้าหากว่าการสอนอย่างนี้ เพื่อแก้เพื่อไขเพื่อถอดเพื่อถอนเป็นความผิดไปแล้ว
ศาสนาหมด มีแต่กิเลสครองบ้านครองเมือง ผู้ชายคนหนึ่งมียี่ลิปเมีย สามลิปเมีย ผู้
หญิงคนหนึ่งมีสามลิปผิว ร้อยผิวก็ได้ เห็นว่าเป็นความดีความชอบ สรรเสริญยินยอมกัน
ไปหมด เอ้า คนหนึ่ง ๆ มีเท่าไรไม่พอ ๆ ดีทั้งนั้น ๆ จนจมลงในนรกมันก็ว่าดีทั้งนั้น ๆ
นี่เรื่องของกิเลสเป็นอย่างนี้ ธรรมจึงต้องกระตุกเอาบ้างซิให้รู้เนื้อรู้ตัว ให้มีของเขาของ
เรา ให้มีความพอดีพอดี

เรามีเมียหนึ่งแล้วเราจะไปหาที่ไหนมาอีกมาเผาเมียเจ้าของ เรามีผิวคนหนึ่งแล้ว
ไปหาที่ไหนมาอีกมาเผาผิวเจ้าของมีอย่างเหรอ ต้องต่างคนต่างมีความยินดี มีความจง
รักภักดี ความซื่อสัตย์สุจริต มีความมักน้อยต่อตนเอง มักน้อยผิวเดียวเมียเดียว อย่า
มักมาก มันเสาะแสวงหาวิชา เรียนวิชามาเป็นหมากัดกันในครอบครัวเห่าเรื้อน วิชา
ของกิเลสมันเป็นวิชาหมากัดกัน

เวลานี้พวกเราทั้งหลายเรียนสูงเรียนต่ำไม่ค่อยมีประมาณ กิเลสตัวนี้ลากคอมัดคอ
ติดกันกัดกันตลอด ผิวเมื่อกัดกัน ไปที่ไหนมีแต่เรื่องกามกิเลสกัดกันทั่วบ้านทั่วเมือง
ยิ่งกว่าหมาเดือน ๙ เดือน ๑๒ เสียอีก เราสูงที่ไหนเรียน มีศักดิ์ศรีดั่งงามที่ไหนเรียน ถ้า
ไม่มีธรรมเป็นเครื่องกำกับรักษาแล้ว เรียนมาเท่าไรมันก็เป็นเครื่องมือให้กิเลสเอาไป
ถลุงแหลกหมดนั่นแหละ

เพราะฉะนั้นจึงต้องมีธรรมเป็นเครื่องกำกับรักษา ธรรมมีที่ไหนพอแล้ว ๆ พอ
ดี ๆ ผิวเมียอยู่กันด้วยความสนิทติดจวมกับกัน ฟังเป็นฟังตายกันได้ตลอดไป ไม่มีคำว่า
ระแคะระคาย ไม่มีใครอบอุ่นยิ่งกว่าผิวเมียรักชอบฝากเป็นฝากตายต่อกัน สมบัติเงิน
ทองข้าวของ อันนั้นมาเป็นเครื่องส่งเสริมต่างหาก ถ้าหากว่าเราไม่ดี สมบัติเงินทองก็

กลายเป็นฝันเป็นไฟมาเผาไหม้เราได้นะ ถ้าเรามีธรรมในใจแล้ว เป็นตายก็ฝากกันได้ คนเรา นี่ให้พากันเอานำไปปฏิบัติ

เอาให้เด็ดชิ กิเลสตัวนี้มันเด็ดขาดมาก มันกินไม่อิ่ม กินไม่พอ กิเลสตัวนี้ ต้องเอา ธรรมฟาดลงไป ผัวเดียวพอแล้ว เมียเดียวพอแล้ว เอาลงไปอย่างนั้น เอาให้เด็ดขาดนะ อย่าให้มันฝันไปได้ นะ ตัวนี้ตัวรุนแรง ธรรมะต้องรุนแรงพัดกันให้แหลกแตกกระจายไป แล้วสามภรรยาอยู่ด้วยกันเป็นผาสูกสบาย ลูกใครหลานใครก็ตามมีฝั่งมีฝามีเขตมีแดน อยู่ด้วยกัน เพราะศีลธรรมเป็นเครื่องคุ้มครองรักษาไว้ไม่เลยเถิด เราก็สบาย นี่อำนาจ แห่งการถือศีลถือธรรม อำนาจแห่งธรรมครองใจเป็นอย่างนี้

ถ้ากิเลสครองใจแล้วเป็นหมาไปหมดนั้นแหละ เฉพาะอย่างยิ่งกามกิเลสทำคนให้ เป็นหมาไปได้ทั้ง ๆ ที่ไม่มีหาง หมามันยังมีหาง คนเรียนวิชาหมาแต่ไม่มีหางไปแข่งกับ หมาใช้ไม่ได้ ให้จำเอานะ

วันนี้พูดธรรมะเป็นกันเองให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบความจริงแห่งศาสนธรรม ซึ่งเป็นเหมือนกับน้ำที่สะอาดชะล้างสิ่งสกปรก สิ่งที่เป็นมาเหล่านี้อยู่ในบุคคลอยู่ในสัตว์ ตัวใดก็ตามเป็นของสกปรก ไม่มีน้ำดับไฟคือธรรมเป็นเครื่องคุ้มครองรักษา ไม่มีธรรม เป็นเครื่องชะล้างบ้าง โลกนี้จะอยู่ไม่มีความหมายอะไรเลยนะ เพื่อโลกให้มีความหมาย คนให้มีศีลธรรมแล้วก็มี ความสงบร่มเย็นต่อกัน วันนี้ได้มาแสดงธรรมให้พี่น้องทั้งหลาย ฟังเกี่ยวกับเรื่องการช่วยชาติ

หลวงตามาที่นี่มาในนามแห่งชาติของเรา ชาติของเรากำลังวิกฤตการณ์มาก ทุกสิ่ง ทุกอย่างขาดแคลนไปตาม ๆ กันหมด ก็ทำให้กระเทือนหวั่นไหวทั่วประเทศชาติของเรา เมื่อเป็นเช่นนั้นเราต่างคนต่างเป็นคนไทย เราต้องได้ช่วยกันเต็มกำลังความสามารถ ซึ่ง อยู่ในฐานะที่เราจะช่วยกันได้มากน้อยตามกำลังความสามารถของเรา

เริ่มต้นตั้งแต่ทองคำ เพื่อนำเข้าคลังหลวง ทองคำเราก็ไปดูเองแล้วที่คลังหลวง เชิญท่านข้าราชการที่เป็นเจ้าของบัญชีทองคำ และผู้รักษาทองคำมาสนทนากันโดย เฉพาะ ไม่ให้ใครเข้ามาเกี่ยวข้องเลย เรียกว่าสองต่อสองคุยกันเรื่องความลึกลับของชาติ ไทยของเรา คือหัวใจของชาติได้แก่ทองคำ ว่ามีมากน้อยเพียงไร เก็บไว้ที่ใด ๆ บ้าง จน ได้รับความชี้แจงแจ่มแจ้งชัดเจนแล้ว ผลนั้นจึงออกมาประกาศให้พี่น้องทั้งหลายชาติ ไทยของเราได้ทราบทั่วถึงกัน ว่าหัวใจของชาติไทยเราคือทองคำ เวลานี้มีความบอบบาง มาก จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายชวนขวายสิ่งที่บอบบางอันนี้ เพื่อเข้าสู่ความแน่นหนามั่นคง สมบูรณ์พูนผล ชาติไทยของเราก็จะมีหลักประกันตัว

เมื่อมีทองคำเป็นหลักประกันชาติแล้ว แม้เราจะติดหนี้ติดสินเขาพะรุงพะรังบ้าง เป็นธรรมดาของโลก ต้องติดหนี้กันทั่วดินแดนก็ตาม แต่เราก็พอหลีกเลี่ยงพอพ้นพอพัดพอ

เหวี่ยงไปได้ เพราะเรามีหลักประกันตัวคือทองคำอยู่ในชาติของเรา จึงเป็นเหตุให้ได้ ขวนขวายหาทองคำ อันดับที่สองคือดอลลาร์ เราติดหนี้ติดสินเขาพระรุ้งพระรัง คนทั้งชาติ แยกหนี้แบกสินทั่วหน้ากันหมดทุกซั่ใหม่ พิจารณาซิ

คนทั้งชาติไทย ชาติไทยเป็นชาติติดหนี้เขา ก็แสดงว่าชาติไทยนี้แบกภาระกันทั้ง ประเทศ เมื่อเป็นอย่างนั้นต่างคนเ้าช่วยเหลือกันเต็มกำลังความสามารถ ดอลลาร์นี้เราจะนำเข้าทุนสำรองเพื่อใช้หนี้เขาเป็นลำดับลำดับไป อันที่สามคือเงินสด หากว่ามีมากพอสมควร คือธรรมดาเรากำหนดไว้แล้วว่า จะนำไปสงเคราะห์สงหาสถานที่ยากจนคน แค้นตามจุดต่าง ๆ ที่เห็นว่าสมควรจะสงเคราะห์ และอยู่ในความปลอดภัยในการมอบ สมบัติให้ เราก็จะมอบให้เป็นจุด ๆ ทั่วประเทศไทยของเรา หากว่ามีมากกว่านั้นพอที่จะหมุนตัว โดยเห็นว่าทองคำยังบกพร่องมาก เราก็จะหมุนไปเปลี่ยนซื้อทองคำเข้ามาสู่คลังหลวงของเรา เพื่อเป็นหลักประกันตัวแน่นหนามั่นคงขึ้นไปอีก

และเงินทั้งทองคำ ทั้งดอลลาร์ ทั้งเงินสด เหล่านี้ หลวงตาเป็นผู้รับผิดชอบแต่ผู้เดียว เป็นผู้ถือบัญชีของสมบัติเหล่านี้แต่ผู้เดียวในการสั่งเก็บส่งจ่าย ต้องผ่านสายตาของหลวงตาบ้แต่ผู้เดียว เวลานั้นจะนำเข้าคลังหลวงก็ต้องมีข้อสัญญาผูกมัดกันเต็มที่ เราไม่ได้ปล่อยสมบัติเหล่านี้ให้รั่วไหลแตกซิมเข้าพุงหลวงของใคร ให้เข้าคลังหลวงโดยถ่ายเดียวเท่านั้น เมื่อแน่ใจแล้วเราถึงจะมอบสมบัติเหล่านี้ลงตามจุดตามช่องที่ปลอดภัยแล้วนั้น ๆ เราก็เริ่มปฏิบัติมาแล้ว ต่อไปนี้ก็จะปฏิบัติแบบนั้นเหมือนกัน

ขอให้พี่น้องทั้งหลายเชื่อเถิดว่าหลวงตาบ้จะไม่นำพี่น้องทั้งหลายเข้าสู่ความล่มจม จะนำเข้าสู่ความเจริญรุ่งเรืองผาสุกร่มเย็นแน่นอนหนามั่นคงของชาติเราโดยถ่ายเดียวเท่านั้น พี่น้องทั้งหลายมีเท่าไรก็ให้ช่วยกันเต็มเม็ดเต็มหน่วย มาเยี่ยมพี่น้องทั้งหลายที่จันทบุรี ซึ่งเป็นเมืองที่เราเคยมาอยู่เป็นเวลานานที่จันทบุรี ถึงกับว่าสร้างวัดสร้างวาขึ้นมา แล้วไปมาหาสู่กันตลอดมาจนกระทั่งบัดนี้ จนเป็นที่สนิทสนมกับบรรดาลูกศิษย์ลูกหาชาวจันทบุรีเรา ด้วยความตายใจทุกอย่าง ถือเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แล้วก็ไป ๆ มา ๆ อยู่อย่างนั้น

แม้ที่สุดพระที่อยู่จันทบุรีนี้ก็ไปอยู่กับวัดป่าบ้านตาดไม่เคยขาดเลยตั้งแต่วันสร้างวัดมาจนกระทั่งบัดนี้ มีประจำตลอดเวลาก็คือจันทบุรีนี้เป็นจังหวัดหนึ่ง แต่ก่อนมีจังหวัดอุบลราชธานี สร้างวัดสร้างวามา จังหวัดอุบลฯ กับจันทบุรี พระไม่เคยขาดวัดป่าบ้านตาดเลย แต่บัดนี้ทางอุบลฯ ขาดไปบ้างแล้ว ส่วนทางจันทบุรียังเหนียวแน่นอยู่ตลอดเวลา เวลานี้มีตั้งสามสี่ห้องค้อยู่ที่วัดป่าบ้านตาด นี้ทำให้เกิดความสนิทกันแน่นหนามั่นคงเข้าไปอีก ตายใจทุก ๆ ด้าน เราก็ไปมาหาสู่อยู่ตลอดมาตั้งแต่มาที่แรก ๒๔๙๕ ตั้งแต่นั้นมาเราก็ไปมาหาสู่พี่น้องทั้งหลายชาวจันทบุรีของเรา แล้วมาคราวนี้ได้เป็นโอกาส

ที่มาในนามของชาติ เพื่อมาขอรับรองสมบัติทั้งหลายจากบรรดาพี่น้องทั้งหลาย ก็ได้อย่าง
สมใจ

สมใจคืออะไร ทองคำที่เราต้องการเป็นอันดับหนึ่งนั้น รู้สึกว่าพี่น้องชาวจันทบุรี
ของเรานี้บริจาคมมากที่สุด ยังไม่เคยเห็นจังหวัดใดที่บริจาคมยิ่งกว่าจังหวัดจันทบุรี
ของเรา เราจึงขออนุโมทนาขอบคุณอย่างยิ่งกับพี่น้องชาวจันทบุรีของเราโดยทั่วกัน นี่
เป็นสิ่งที่เราพูดออกมาด้วยความประจักษ์ตาประจักษ์ใจของเรา ที่ได้ตระเวนไปทั่ว
ประเทศไทยเพื่อสมบัติมาช่วยชาติบ้านเมืองของเรา

คราวนี้ก็ได้มาเยี่ยมพี่น้องทั้งหลาย ได้ทองคำเป็นจำนวนมากมาย เงินก็ได้มาก
แต่ทองคำเป็นจุดเด่นในความต้องการของชาติ จึงได้นำมาเรียนให้พี่น้องทั้งหลายทราบ
ว่า จันทบุรีของเราเป็นเมืองอันดับหนึ่งในการบริจาทานทองคำ จึงเป็นที่ภูมิใจอย่างยิ่ง
และขอขอบคุณกับบรรดาพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกันด้วยนะ และต่อไปนี้การแสดงธรรม
ก็เห็นว่าสมควรแก่เวลา ขอความสวัสดีจงมีแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ